

Naar de eindstreep

Wanneer er een taak op je **afkomt** ben je pas echt gerust wanneer je **daar** goed op bent voorbereid.

Dat kan ons doen begrijpen dat zelfs het dramatische vooruitzicht van ons uiteindelijk vertrek uit dit leven **veel** minder zwaar zou zijn als we daar goed op voorbereid waren.

Maar hoe? Wanneer we iemand nabij zijn op zijn sterfbed, zet de liefde ons er altijd toe aan de **volgende** raad te geven: beleef het huidig ogenblik. Want als je zo doet, blijkt alles mogelijk en draaglijk, zoals de heilige Theresia van het Kindje Jezus zei. En het is de beste voorbereiding op de nieuwe wil van God.

En waarom zouden we er dan niet nu al mee beginnen? Zou dit niet de beste voorbereiding zijn die elke vrees in ons **opheft**? Laten we dus nu meteen beginnen, en ons er niet meer vanaf laten brengen om het moment van nu te beleven, tot we het moment zullen bereiken waarvan onze eeuwigheid afhangt.

Als we in het nu leven, beleven we alle aspecten van ons **christenzijn**, het ene na het andere. En doordat we er aan wennen om in het heden te leven, zullen we met Gods genade **lijken** op onze broeders die al vertrokken zijn en kunnen we misschien enigszins van nut zijn voor de plannen van God met de mensheid.

*Uit Chiara Lubich "Ogni momento è un dono" p25, Uitgeverij Città Nuova,
Vertaling door Leo van den Broek,*